

Sygn. akt V U 58/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

29 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Jakubiec

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu 29 czerwca 2021 roku w Rybniku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania W. W.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.

z dnia 28 lutego 2020 roku, sygn. (...)

o ustalenie niepełnosprawności

oddala odwołanie.

Sygn. akt V U 58/20

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z 28 lutego 2020 roku, znak (...), Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z 20 listopada 2019 roku, znak (...) wobec odwołującej W. W.. W uzasadnieniu. WZON wskazał, iż PZON prawidłowo zaliczył odwołującą do osób niepełnosprawnych i właściwie określił dotyczące ją wskazania.

Odwołująca wniosła o zmianę orzeczenia poprzez wskazanie, że wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. W uzasadnieniu zaznaczono, że odwołująca wymaga całodobowej opieki, a podczas badania nie wzięto pod uwagę nowych wyników badań.

W odpowiedzi na odwołanie WZON wniósł o jego oddalenie i potrzymał wcześniejsze twierdzenia.

Sąd ustalił co następuje:

Orzeczeniem z 20 listopada 2019 roku, znak (...), Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w R. zaliczył odwołującą W. W. do osób niepełnosprawnych (pkt I) z symbolami niepełnosprawności (...) (pkt II) oraz ustalił, że orzeczenie wydaje się do 30 listopada 2021 roku (pkt IV) ze wskazaniem, że odwołująca wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby (pkt 5) oraz wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji (pkt 6), a także wymaga konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie

leczenia, rehabilitacji oraz edukacji (pkt 8), a nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (pkt 7).

Orzeczeniem z 28 lutego 2020 roku, znak (...), Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) utrzymał w mocy orzeczenie PZON z 20 listopada 2019 roku. W uzasadnieniu WZON wskazał, iż PZON prawidłowo zaliczył odwołującą do osób niepełnosprawnych i właściwie określił dotyczące ją wskazania. Jednocześnie WZON wskazał, że odwołująca stosownie do wieku jest samodzielna.

U odwołującej występuje torbiel pajęczynówki, padaczka ogniskowa z napadami polimorficznymi oraz nieokreślona choroba tkanki łącznej. Nadto, u odwołującej występują nieokreślone zaburzenia rozwoju psychologicznego, zaburzenia lękowe w postaci fobii oraz zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane. Całokształt obrazu klinicznego odwołującej pozwala na zakwalifikowanie jej do osób niepełnosprawnych. Odwołująca wymaga opieki wielospecjalistycznej i leczenia, a występujące objawy schorzeń mają wpływ na jej funkcjonowanie. Psychoneurologicznym następstwem występującej u odwołującej padaczki jest dysharmonia rozwojowa czego wyrazem są m.in. różnice w wynikach badań rozwoju intelektualnego na przestrzeni kilku miesięcy. W wyniku zaburzeń neurologicznych, niestabilność procesów poznawczych odwołującej jest zależna od aktualnej dyspozycji dnia. Zaburzenia lękowo-depresyjne oraz deficyty w zakresie uwagi i pamięci są również etiologicznie powiązane z padaczką. Charakter psychoneurologicznych następstw padaczki jest podstawą do stwierdzenia u odwołującej znacznego zaburzenia funkcjonowania organizmu wymagającego systematycznych i częstych zabiegów leczniczych i rehabilitacyjnych w domu i poza domem. Po włączeniu leczenia padaczki w kwietniu 2020 roku zaobserwowano poprawę stanu zdrowia odwołującej.

Dowód: akta WZON:

- orzeczenie PZON z 20.11.2019r.,

- orzeczenie WZON z 28.02.2020r.,

- dokumentacja medyczna

dokumentacja medyczna k.13-14, k.30-32v., k.58-100, k.137-139, k.152-155v., wspólna opinia biegłej z zakresu neurologii dziecięcej E. R. oraz biegłego z zakresu psychologii dziecięcej T. B. k.40-46, opinia uzupełniająca biegłej z zakresu neurologii dziecięcej k.123-123v. , wydruk skierowania k.151

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci w/w dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, a także w oparciu o wspólną opinię biegłych z zakresu neurologii dziecięcej i psychologii dziecięcej, a także z opinii uzupełniającej biegłej z zakresu neurologii dziecięcej, które wraz z dowodami z dokumentów wzajemnie się uzupełniały tworząc wyrazisty obraz całości sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 2018r. poz. 511 ze zm.) osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Z kolei art. 6b ust. 3 pkt 7 ww. ustawy stanowi, iż w orzeczeniu powiatowego zespołu ustala się niepełnosprawność albo stopień niepełnosprawności, nie więcej niż trzy symbole przyczyn niepełnosprawności oraz wskazania dotyczące w

szczególności konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Na podstawie § 1 Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia oceny niepełnosprawności u osoby w wieku do 16 roku życia, zwanej dalej "dzieckiem", dokonuje się na podstawie następujących kryteriów: przewidywanego okresu trwania upośledzenia stanu zdrowia z powodu stanów chorobowych, o których mowa w § 2, przekraczającego 12 miesięcy (pkt 1), niezdolności do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem, powodującej konieczność zapewnienia stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku (pkt 2), albo znacznego zaburzenia funkcjonowania organizmu, wymagającego systematycznych i częstych zabiegów leczniczych i rehabilitacyjnych w domu i poza domem (pkt 3).

Z kolei § 2 ust. 1 pkt 1 ww. Rozporządzenia wskazuje, iż do stanów chorobowych, które uzasadniają konieczność stałej opieki lub pomocy dziecku, należą wady wrodzone i schorzenia o różnej etiologii prowadzące do niedowładów, porażenia kończyn lub zmian w narządzie ruchu, upośledzające w znacznym stopniu zdolność chwytną rąk lub utrudniające samodzielne poruszanie się. W myśl § 2 ust. 2 przy ocenie niepełnosprawności dziecka bierze się pod uwagę: rodzaj i przebieg procesu chorobowego oraz jego wpływ na stan czynnościowy organizmu (pkt 1), sprawność fizyczną i psychiczną dziecka oraz stopień jego przystosowania do skutków choroby lub naruszenia sprawności organizmu (pkt 2), możliwość poprawy stanu funkcjonalnego pod wpływem leczenia i rehabilitacji (pkt 3).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w tym opinie biegłych, wykazało, że całokształt obrazu klinicznego odwołującej w tym brak uzyskanej pełnej kontroli napadów padaczki, obecność torbieli pączyńki oraz współistniejące zaburzenia emocjonalne kwalifikuje ją do zaliczenia do osób niepełnosprawnych. Przy tym odwołująca wymaga pomocy polegającej na udzieleniu wsparcia, współdziałaniu w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych co zostało potwierdzone w pkt 8 orzeczenia. Odwołująca nie wymaga jednak konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Jednocześnie Sąd wskazuje, że nie każda choroba przewlekła pomimo konieczności stosowania przewlekłego leczenia i kontroli specjalistycznej stanowi przesłankę zaliczenia danej osoby do osób niepełnosprawnych. Sytuacja ta zachodzi również w odniesieniu do padaczki. Nie każda osoba z takim rozpoznaniem automatycznie zostanie zaliczona do osób niepełnosprawnych. Wpływ na to ma m.in. nasilenie napadów i możliwość uzyskania kontroli po zastosowaniu terapii, które to leczenie może zwłaszcza w początkowym etapie wymagać modyfikacji, a rokowanie w tym zakresie nigdy nie jest rokowaniem pewnym. Brane jest również pod uwagę ewentualne występowanie wyraźnych następstw psychoneurologicznych. W kwietniu 2020 roku wobec odwołującej włączono leczenie i zaobserwowano poprawę jej zdrowia. Wobec tego należy uznać, że aktualnie odwołująca nie spełnia kryteriów rozpoznania padaczki lekoopornej. Należy również podkreślić, iż ocena dotyczy aktualnego stanu zdrowia odwołującej i nie ma wpływu na jej kształt przewidywane w przyszłości pogorszenie się stanu zdrowia. Nadto, samo orzeczenie niepełnosprawności nie jest równoznaczne z przyznaniem pkt 7 orzeczenia, którego treść oznacza, że naruszenie sprawności organizmu występuje w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację. Z kolei określenie „wymaga opieki specjalistycznej” nie jest równoznaczne z „koniecznością stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji”.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd w pełni podzielił wspólną opinię biegłej z zakresu neurologii dziecięcej E. R. oraz psychologii dziecięcej T. B., której wnioski zostały potwierdzone w opinii uzupełniającej biegłej z zakresu neurologii dziecięcej. Opinie zostały sporządzone przez osoby będące specjalistami w zakresie schorzeń występujących u odwołującej, a nadto były spójne i w sposób pełny odpowiadały na zakresloną przez Sąd tezę. Sąd nie wziął pod uwagę zastrzeżeń odwołującej do opinii, gdyż podnoszone argumenty nie były merytoryczne i opierały się głównie

na subiektywnym przekonaniu o konieczności zmiany orzeczenia. Nadto, odwołująca nie wносиła o powołanie innego biegłego czy o kolejną opinię uzupełniającą.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. oddalił odwołanie.